

Limba perfectă în două ipostaze: „limbaj transrațional” (Velimir Hlebnikov) și „limba poezescă” (Nichita Stănescu)

Pornind de la ideea că aspirația spre limba perfectă este comună multor scriitori, acest articol prezintă doi poeți, Velimir Hlebnikov și Nichita Stănescu, care au imaginat limba perfectă ca „limbaj transrațional”, respectiv „limbă poezescă”. Limbajul transrațional se bazează pe credința în cuvântul pur sau cuvântul în sine, opus cuvântului uzual. El este obținut prin metoda creației verbale, care implică mai multe variante: descompunerea cuvântului, urmată de recompunerea sa, alăturarea a două sau mai multe rădăcini pentru obținerea unor cuvinte compuse, precum și inserarea unei părți formale dintr-un cuvânt în rădăcina altui cuvânt. La rândul său, Nichita Stănescu își exprimă încrederea în cuvântul pur, originar, pe care îl numește „necuvânt” și la care se poate accede numai prin poezie. Ca și în cazul limbajului transrațional al lui Hlebnikov, limba poezescă stănesciană ia naștere prin procedeul creației verbale. În plus, poetul român excelează în alăturarea neobișnuită a cuvintelor. Prin natura lor poetică și magică, atât limbajul transrațional, cât și limba poezescă se dovedesc apte să reveleze „taina lumii”.